

siges om Reformpartiets egne Medlemmer. Hvorfor bebrejder man saa ikke dem, at de af og til gøre en lille Afstikker, maaske under mindre øjensynlige Former end vi, men dog en lille Afstikker bort fra Partiet? Jeg vil imidlertid, idet jeg ellers er enig med det ærede Medlem, der sidder til Højre for mig, dog sige, at jeg ved enhver Sag først og fremmest vil tage Hensyn til Realiteten i de Spørgsmaal, hvorom der er Tale. At vi saa ere villige til at strække os saa vidt som muligt i Indrømmelser, naar vi blot ikke skulle krænke vor egen Overbevisning om Sagen, følger af sig selv. Jeg vil nødigt lægge flere og større Byrder paa Regeringen — den har for Resten vist baade store og besværlige Byrder nok at bære paa — og dog er der en Sag, jeg vil nævne, i Haab om, at der muligt kan komme noget ud af den i Fremtiden. Der findes i vor Grundlov en hel Del Løfteparagraffer. Om de ere fremkomne alene for at give os forskellige Goder i Fremtiden, eller de kun ere fremsatte, fordi de, der lavede Grundloven, ikke kunde blive enige om at faa den vedkommende Sag sat i Form, skal jeg lade staa hen. Regeringen har begyndt at røre ved et Par af disse Løfteparagraffer og søgt i det mindste at gøre noget. Jeg tænker baade paa Retsvæsenets og Kirkevæsenets Ordning; men ogsaa Løfteparagraffen om Ministeriets Ansvarlighed vilde jeg gerne lægge et godt Ord ind for. Dette Spørgsmaal har været fremme to Gange med fuld Kraft i dette Ting. Det var fremme efter det første Ørstedeske Provisorium, da Monrad fremsatte Forslaget; men han maatte under de daværende Forhold lade det ligge. Det var fremme under det Estrupske Provisorium i 1877 ved daværende Folketingsmand for Sorø, Overretsprokurator Alberti. Han holdt ud i flere Aar, men maatte naturligvis ogsaa opgive det, fordi Forholdene ikke vare dertil. Man sagde den Gang: Det er ikke Tiden til at kaste dette Spørgsmaal ind lige nu i Stridens Time. Nu kan man jo spørge, om det da er den belejlige Tid nu. Dertil tror jeg at man kan svare, at nu, da ikke alene de, som have modsat sig Provisorierne i den Tid, da de vare inde her til Lands, men ogsaa de, som den Gang vare med til dem, ikke længere ville forsvare dem, er Tiden ved at komme til, at vi kunde enes om virkelig at faa en Ministeransvarlighedslov. Ikke dog en saadan Lov, der svinebandt et Ministerium — det tror jeg vilde være galt, et Ministerium skal have saa fri Hænder som muligt, for

at det kan arbejde og tage fat med den Styrke, som det raader over — men dog en saadan Lov, at det har ligesom en Pæl sat paa sin Vej, som det ved Folket ikke kan tillade det at overskride. Man vil maaske sige: Det er ikke nødvendigt; nu have vi jo et Ministerium, som ikke sysler med Tanken om Provisorier. Jeg maa imidlertid her sige, hvad man saa tidt har hørt fra Krigsmændenes Side, at det er i Fredens Dage, man skal slibe Vaabnene. Derfor mener jeg, at netop nu var det Tiden til, at vi kunde arbejde for denne Sag i Ro og Forstaaelse, saa at vi, hvis Striden skulde bryde ud, havde Vaabnene i Orden. Vel tror jeg ikke, at det gamle provisoriske Regimente saa snart vil komme til Roret igen, ligesom jeg heller ikke har nogen Tro til, at man fra den yderste Side her i Salen, som jo et Par Gange mundtlig og skriftlig har syslet lidt med Provisoriernes Lovlighed, skulde komme dertil. Alligevel mener jeg, at det vilde være rigtigst, at vi dog fik den Sag i Orden. Jeg tillader mig derfor at opfordre den højtærede Regering til at tage sig af denne Sag, saa snart ske kan. Jeg tror ikke, at der vil blive saa stor Ulejlighed derved, thi man har jo det Monradske og det Albertiske Forslag liggende for sig i det mindste som et Grundlag, der kan tjene til Udarbejdelse af et saadant Forslag. Dette Forslag har jo ogsaa den gode Side, at det ingen Penge koster. I vore Dage staar man jo ellers og raaber paa en Mængde forskellige Ting, der alle koste Penge, samtidig med at man siger, at vor finansielle Stilling ikke er i Orden. Jeg tror, som sagt, heller ikke, at det vil koste Regeringen saa stor Ulejlighed, men det er min Overbevisning, at det vil bringe Regeringen stor Ære og vække Glæde fra den ene Ende af Landet til den anden, hvis den kunde føre en saadan Lov igennem. Jeg tillader mig derfor at opfordre Regeringen til, saa snart ske kan, at komme med Forslag til en Ministeransvarlighedslov.

Rørdam: Da jeg ikke er Rigsdagsmand for Fyn, føler jeg mig ikke i særlig Grad kaldet til at besvare det Angreb, som blev rettet paa de fynske Pigers Sædelighed. Men naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) mener, at Usædeligheden paa Fyn er saa meget større end andre Steder, og at det for en Del kommer af, at Landarbejderne ikke ere organiserede, tror jeg, at det ærede Medlem tager fejl baade i den ene og den anden Retning. Statistik er jo en god